

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **K. K.**, zast. Mgr. Helenou Pindejovou, advokátkou se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2019, čj. MV-112210-4/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 5. 2020, čj. 62 A 46/2019-36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 3. 8. 2018 zamítlo žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, neboť žalobce předložil doklad prokazující pracovněprávní vztah, který nesplňoval podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. V předložené pracovní smlouvě ze dne 31. 8. 2016 byla ujednána měsíční mzda ve výši 9 900 Kč, přestože minimální mzda ke dni vydání rozhodnutí činila 12 200 Kč.

[2] Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 21. 2. 2019 zamítla a rozhodnutí Ministerstva vnitra potvrdila.

[3] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou, kterou krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatel namítl, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud se nezabýval podrobněji námitkami stěžovatele. Krajský soud se pouze stručně ztotožnil se závěry žalované. Podle stěžovatele soud nemůže pouze odkázat na rozhodnutí správního orgánu, ale musí dostatečně vysvětlit, se kterými závěry správního orgánu se ztotožnil a proč. Z odůvodnění napadeného rozsudku by mělo být také zřejmé, jakým způsobem si soud utvářel závěry o skutkovém stavu. V daném případě tomu tak není. Stěžovatel navrhl, aby NSS napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná uvedla, že stěžovatel v kasační stížnosti nekonkretizoval, jaké skutečnosti krajský soud přesně nerefletoval. Dále odkázala na judikaturu, dle které není vadou rozsudku, pokud soud odkáže na odůvodnění správního rozhodnutí či pokud se soud jednotlivě nevypořádává se všemi vznesenými argumenty, ale vypořádá se s nimi v rámci vlastního uceleného argumentačního systému.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] NSS musí předně podotknout, že námitky v kasační stížnosti jsou formulovány pouze obecně, aniž by stěžovatel přesně konkretizoval, s jakými námitkami se krajský soud nevypořádal dostatečně a proč, stejně tak není z kasační stížnosti zřejmé, v jakém ohledu krajský soud dostatečně nepředestřel skutkový stav, na kterém vystavěl své rozhodnutí.

[8] Krajský soud v napadeném rozsudku nejprve shrnul průběh správního řízení (body 8 – 10 rozsudku). Krajský soud zjistil, že Ministerstvo vnitra překročilo pořádkovou lhůtu k vydání rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že v mezidobí od podání žádosti a vydání rozhodnutí se staly podklady pro vydání rozhodnutí (pracovní smlouva) neaktuální, vyzvalo Ministerstvo vnitra stěžovatele, aby doplnil aktuální podklady (předložením smlouvy „*obsahující údaj o výši mzdy, platu či odměny nebo že tato mzda, plat či odměna nebude nižší než základní sazba minimální měsíční mzdy (12 200 Kč)*“, lhůtu k předložení aktuálních pokladů mu také následně prodloužilo. Stěžovateli byl dán i prostor k seznámení s podklady rozhodnutí. Stěžovatel aktuální poklady k žádosti nedoložil. Krajský soud posuzoval především otázku, zda Ministerstvo vnitra nezkrátilo práva stěžovatele v důsledku neposkytnutí dostatečného prostoru k odstranění vad jeho žádosti. S ohledem na zjištěný skutkový stav dospěl k závěru, že stěžovateli byl poskytnut dostatečný prostor k tomu, aby podklady k žádosti doplnil (bod 11 napadeného rozsudku). Krajský soud dále uvedl, že nedodržení pořádkových lhůt k vydání rozhodnutí nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, stěžovatel měl případně možnost využít opatření proti nečinnosti podle správního řádu (bod 12 napadeného rozsudku). Krajský soud na závěr uvedl, že s ohledem na uvedené se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že stěžovatel nesplnil podmínku podle § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[9] NSS konstatuje, že námitky stěžovatele jsou liché. Krajský soud neodkazoval na rozhodnutí žalované. Stěžejní v dané věci bylo posouzení, zda byl stěžovateli dán dostatečný prostor k doložení potřebných dokumentů. Krajský soud shrnul průběh řízení a dospěl k závěru, že stěžovatel měl dostatečný prostor doplnit podklady. Z napadeného rozsudku je rovněž zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel.

pokračování

[10] NSS závěrem pouze poznamenává, že nepřezkoumatelné není rozhodnutí, ve kterém si soud osvojí závěry správního orgánu se svou souhlasnou poznámkou, aniž jinými slovy argumentaci správního orgánu opakuje, pokud ji považuje za správnou (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

[11] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[12] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalované nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec její běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 19. ledna 2021

Ondřej Mrákota
předseda senátu